

danst Søterritorium. — Til § 6 er der stillet Ændringsforslag baade af Flertallet og af et æret Mindretal. Flertallet anser det for rigtig, at Aalevaadfiskeriet bliver tilladt i samme Tid og paa samme Maade langs Kysten som i Limfjorden. Mindretallet holder derimod paa Lovudkastet uforandret, der jo kun tillader Brugen af Aalevaad udenfor en Afstand af 300 Favne fra Land. — Til § 7 har Udvalget tilladt sig at stille et lille Ændringsforslag, der gaar ud paa, at der fredes om Udløbene af de paa Kysten udmundede Bandleb, Bække og Naer, da en stor Mængde Fisk netop lege, hvor det ferske Vand udmunder i det salte. — Til § 10 er der stillet et Ændringsforslag angaaende Fredningstiden for Sommer. Der blev allerede for nogle Aar siden — jeg tror, det var i 1872 — indført Fredningsbestemmelser for Sommer i Limfjorden. Med Hensyn til Sommerfiskeriet i Havet har der derimod ikke været nogen lignende Fredningsbestemmelse, og det har heller ikke for alle Udvalgets Medlemmer været indlysende, at det egentlig er strengt nødvendigt, ja vel ikke engang henfigtsmæssigt at frede for Summerne i Havet. Imidlertid paaberaabes der i Kommissionens Betænkning Erfaringer fra Norge, som i høi Grad tale for, at det har virket til Gavn, at Summeren blev fredet en vis Tid ogsaa i Havet. Udvalget har paa Grund deraf ikke villet stille Ændringsforslag om, at Fredningstiden opgaves, men har kun, foranlediget dertil ved Andragender fra forskellige Summerfiskere, foreslaaet Fredningstiden, der i Lovudkastet er sat til Maanederne Juni og Juli, forandret til fra 15de Juli til 1ste Septbr. Man har i saa Henseende navnlig lagt Vægt paa, at det i Andragenderne er stærkt fremhævet, at de Summerne, der fisses i Juni, ere de bedste, og at denne Maaned overhovedet er den bedste Fiske Tid. Det er isørigt en Erfaringsfættning, tror jeg, at Fiskene, og vel ogsaa ogsaa Summerne — thi for dem gælder i den Henseende samme Regel som for Fiskene — egentlig ere bedste, naar de ere drægtige, og for saa vidt kommer man altid i nogen Kollision, naar man vil have gode Fisk og paa den anden Side vil frede om dem. Ved Fredningen bringer man et Offer af meget god, delikat Fisk i det Diemed at sørge for, at Fiskemængden ikke skal tage af, Noget, som forøvrigt vistnok er ganske rigtig. Man har ogsaa ikke i Principet villet reise nogen Indvending mod den Fredningsbestemmelse, som Lovudkastet har foreslaaet. — Hertil kan jeg foreløbig indskrænke mig.

Mourier-Petersen: Jeg har ikke kunnet slutte mig til Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 2 til § 6, men maa derimod holde paa Regjeringens Lovforlags § 6 uforandret, eller i det Mindste kun med en lille Ændring, som jeg har tilladt mig at foreslaa under Nr. 3. Det er blot en Redaktionsændring, der figter til at tydeliggjøre

Bestemmelsen i § 6, idet jeg antager det for at være af stor Bigtighed netop i en Lov som denne, at Sovedreglerne fremtræde saa klart og tydelig som muligt. Regelen bør altsaa efter min Mening være den, at det Aalevaadfiskeri, hvor Baaden drages til Baaddet, er forbudt langs med Kysterne udenfor en Afstand af 300 Favne, men paa det danske Søterritorium udenfor de 300 Favne er det tilladt i Tiden fra 20de Mai til 20de September, medens derimod Udvalgets Flertal vil lade denne Afstandsbestemmelse bortfalde og tillade Puls- og Aalevaadfiskeri umiddelbart op til Kysterne. Jeg anser Bestemmelserne i §§ 5; 6, 26 og 39 for at være de vigtigste i hele Lovforslaget; det er nemlig de Bestemmelser, som angaa Forbud mod skadelige Redskaber. Vil man i nogen væsentlig Grad indskrænke Udskættningen af de Forbud, der findes i disse Bestemmelser, berøver man efter min Mening Lovforslaget dets egentlige Kjerne. Det ligger nemlig i Sagens Natur, at hvad det væsentlig kommer an paa i en Fiskerilov, er at fjerne Alt, hvad der kan have en skadelig Indflydelse paa Fiskemængdens Bevarelse og ligeledes paa den stedlige Fiskeridrifts rolige Udvikling. Derfor mener jeg, at Regjeringens Forslag har handlet fuldstændig rigtig ved i § 5 at forbyde de der omhandlede Redskaber, hvilket allerede er omtalt af den erede Ordfører. Det er de egentlige bundsløbende Redskaber, de, hvor Baaddet drages til Baaden, som ere de aller-skadeligste af alle Redskaber, og som bør være forbudte overalt paa det danske Søterritorium; men i anden Række som skadelige Redskaber maa nævnes de, der ere omtalte i § 6, Puls- og Aalevaad, hvor Baaden drages til Baaddet. Disse ere jo ganske vist ikke egentlig bundsløbende Redskaber som de foregaaende og kunne altsaa ikke gjøre den samme Fortræd paa Havbunden, som de andre, der med Kraft søres hen ad Bunden; men jeg skal dog bemærke, at ved de i § 6 omtalte Redskaber vil dog ikke enhver Strabning og Slæbning paa Bunden kunne undgaa, nemlig naar Garnet drages fra Bunden op i Baaden. Dette er imidlertid dog noget mere Underordnet; men derimod ere disse Redskaber i høi Grad opfiskende Redskaber, som maa anvendes med en vis Varsomhed og ikke overalt, og dernæst kan det ikke undgaa, at ved Pulsningen eller ved den Karm, som er forbunden dermed, bliver en Del Fiskeyngel jaget ind i disse smaamassede Garn, hvoraf de ikke igen kunne komme ud, og altsaa gaa til Grunde. Det hjælper ikke, selv om man laster dem ud igjen; en stor Del af denne Fiskeyngel gaar dog til Grunde, og saaledes kan der ske Skade, naar disse Redskaber anvendes paa visse Steder, særlig ved Havets Kyster, hvor en stor Del af Fiskeyngelen søger hen. Endelig er der en Omstændighed til ved disse Fiskeredskaber, som gjør det utilraadeligt at anvende dem ved Kysterne, og det er den Forstyrrelse, de føre med